

St. Andreas - 25ste Zondag door het Jaar

40- jarig jubileum van de parochie - 24 Sept. 2017

De sleutel naar de toekomst

Preek

‘De kerk van de toekomst’, daar zouden wij het over hebben vandaag, en niet alleen maar terugkijken, dat was de afspraak. Hoe denk jij dat die kerk eruit ziet, uit moet zien? Ik probeer met u daar een antwoord op te geven aan de hand van het evangelie, dat u zojuist gehoord hebt. Maar wat een wereldvreemd verhaal, dat evangelie! Moet dat rechtvaardigheid heten? De werkers van het laatste uur krijgen evenveel salaris als die van het eerste uur? Dat is toch je puurste ón-recht! denken wij mensen Dat was ook de eerste reactie, toen we in de voorbereidingsgroep naar deze tekst keken. Maar ‘uw gedachten zijn niet mijn gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen’, laat God een van zijn profeten zeggen. Dus is het misschien tóch niet zo vreemd in de wereld van God, is het misschien tóch niet zo ón-recht! ‘Ja’, zei ook de sleutelman ‘zo kan er een nieuwe wereld komen: de man die maar één uur gewerkt heeft, heeft immers ook een gezin, een vrouw en kinderen; ook die moeten eten.’ Zo denkt God.

Hoe zie jij de kerk van de toekomst? Ik zou dit hier al kunnen formuleren: een gemeenschap die alles op alles zet om zo dicht mogelijk bij die gedachte van God te komen door in het verhaal van Jezus te duiken, en die dan zijn boodschap radicaal beleeft/neerzet in onze wereld vandaag. Het klinkt nogal radicaal, maar zo is het ook bedoeld: tegendraads desnoods, tegen de stroom in als het moet, en die boodschap niet inruilen voor regels en voorschriften, die in die tweeduizend jaar daarna over de mensen zijn - en nog worden - uitgestrooid.

Ja, zo’n gemeenschap, die wil denken zoals God denkt, en wil handelen zoals God handelt, kàn/moet er komen, en heeft eigenlijk alleen maar recht van bestaan. Zo’n gemeenschap proberen wij, zoals we hier samen zijn, steeds meer te worden. Dan kan het gebeuren, wat in de eerste christentijd gebeurde, kort na de eerste pinksterdag, toen mensen samenkwamen, voor elkaar zorgden, niemand nog met honger ging, en zij alles deelden, dat buitenstaanders met open mond stonden te kijken: wat gebeurt hier toch? wat bezielt die mensen toch? liefde voelbaar aanwezig onder hen.

Zo’n liefde, zoals in die eerste christentijd, kan ook vandaag, gebeurt ook vandaag. Ik denk aan een paar voorbeelden, kanjers noem ik ze: In nov. 2015 verloor de journalist Antoine Leiris, door een aanslag in Parijs, zijn vrouw Hélène, de moeder van hun kindje: ‘Mijn haat krijgen jullie niet’, zei hij. Enkele maanden later, op 22 maart 2016, verloor Mohamed El Bachire - moslim, Marokkaan - bij de aanslag in de metro in Brussel zijn vrouw Loubna, de moeder van hun drie kinderen. Hij zei hetzelfde: ‘Ik ga voor liefde, vraag mij niet om te haten, nog liever zou ik sterven’. En wat zei de toekomstige president Nelson Mandela, toen hij na 27 jaar in een cel van een paar vierkante meter en gedwongen stenen bikken (27 jaar!), naar buiten stapte, de vrijheid tegemoet: ‘Het zal een land worden van broeders en zusters, blank en zwart, ongeacht wat zij ons hebben aangedaan’. Nog één voorbeeld: Vincent Bijlo, cabaretier, is blind en wordt nu helemaal doof. (Op 12 oct. is er een documentaire over hem op TV, over hoe hij in het leven staat, in de uitzending: het uur van de wolf). ‘Anderen vinden mij een zielenpoot’, zegt hij, ‘maar ik laat mij niet in de slachtofferrol duwen; ik pers het leven helemaal uit.’

Ja, kanjers! Het laat zien dat het mogelijk is, een liefde van bovenmenselijke afmeting. We zien het dichterbij om ons heen, ook in deze gemeenschap; mensen die met grote tegenslagen te kampen hebben en toch geen zielenpoten zijn/willen zijn; mensen die de dood in de ogen zien en toch volop blijven leven; mensen die zich inzetten voor een rechtvaardige wereld, Gods wereld; mensen die liefde gestalte geven op een manier die bijna ondenkbaar is, die weten te vergeven wat

hun is aangedaan opdat de ander verder kan met leven. Een liefde van goddelijke afmeting, tussen man en vrouw, tussen ouder en kind, tussen twee mensen van dezelfde sekse, tussen blanke en zwarte huidskleur, tussen christen en moslim, tussen jood en palestijn, tussen autochtoon en de vreemdeling, tussen rijk en arm: het kán en het gebeurt. We hebben de sleutel in onze handen. Zo'n gemeenschap van mensen willen wij steeds meer worden in de toekomst. We laten ons door niets en niemand van die weg, die we samen gaan, afhouden.